

har brugt Ordet; ellers forekommer det Hele mig altfor urimeligt.

Forespørgeren (Rasmussen): Jeg kan ikke Andet end gaa ud fra, at, naar Politimesteren har skrevet det til mig, saa har han ogsaa ment det alvorlig, og at det er som Politimester, han har indblandet sig i denne Sag og henvendt sig til mig; ligeledes mener han, at det er mig som Folketingsmand, de Andre skulde have henvendt sig til, thi ellers vare de ikke komne til mig. Naar nu den vedkommende Politimester har henvendt sig til mig i en Skrivelse og ikke faaet noget Svar hverken bekræftende eller benægtende, saa burde han, hvis han ikke havde ment, at der var noget Alvorligt ved Sagen, have holdt op; saa vilde der ikke være mere ved Sagen at gjøre. Men i Stedet derfor kommer han igjen og skriver, saavidt jeg kan forstaa, i en mere vred Tone, et Brev, af hvilket jeg skal tillade mig at oplæse en Sætning paany: „Jeg kan dog ikke forstaa, hvorledes det kan forundre Dem, at jeg, naar jeg skal erklære mig som Politimester i Sagen, ønsker at vide og mener at have Ret til at faae det at vide, om De har lovet at tage Dem af den“. Jeg tror nu ikke, at Alt det, som Politimesteren siger i sin Skrivelse, er Spøg, og jeg tror, at denne Sag har en alvorligere Betydning. Man skal ikke være altfor glad og ikke tage en saadan Sag altfor let, da Befolkningen maaste mange Steder kan komme til at lide under Embedsvilkaarlighed derved. Jeg tror derfor, at man skal paatale Sligt i den lovgivende Forsamling og ikke lade sig nøie med et Svar, som, jeg havde nær sagt, hverken bekræfter det One eller det Andet. Jeg har iøvrigt Grund til at være mere glad ved det sidste Svar, den høitærede Justitsminister gav, end ved det første, thi naar den høitærede Minister sagde, at han ikke troede, at det var alvorlig ment fra Politimesterens Side, saa maa han jo ikke kunne Andet end misbillige, hvad han havde gjort, men han sagde det naturligvis under den Forudsætning, at det albrig kunde være Politimesterens Mening, thi, sagde han, det var urimeligt at forudsætte, at det var saa. Jeg taler imidlertid under Forudsætning af, at det virkelig har været Politimesterens alvorlige Mening, og af den Grund vil jeg for mit Vedkommende slaa fast, at, dersom den vedkommende Politimester har ment det alvorlig, hvad jeg tror, at han har i den nævnte Sætning til mig, saa har den høitærede Minister nu tilkjendegivet sin Misbilligelse lige overfor Politimesteren.

Thorup: Jeg er enig med den ærede Forespørger i, at det er Ret af ham at drage Myndighedsmisbrug frem her i Thinget, og ogsaa i, at han har draget det Spørgsmaal frem, som han har draget frem idag, men jeg kan paa den anden Side ikke negte, at det Svar, den høitærede Ju-

stitsminister har givet Thinget her, er meget tilfredsstillende. Jeg tror, at det vil vække Tilfredshed omkring i Befolkningen, thi det er mig bekendt, at der er Mand, hvis Navne jeg just ikke skal drage frem, skøndt jeg godt kunde, der gjærne vilde have henvendt sig til den høitærede Justitsminister, naar de turde for den vedkommende Politimester uden at befrygte at blive arresterede. Nu har man hørt af den høitærede Justitsminister, at det havde de ikke behøvet at frygte for. Jeg skal nu ikke her drage Navne frem; det gjælder forøvrigt den Sag, som Forespørgeren har omtalt, men det skal jeg nu ikke komme ind paa, da den høitærede Formand vist ikke vil tillade det; men det foreligger jo Offentligheden. Det er en bekendt Sag, at den vedkommende Herredsfoged lod mig spørge, hvad jeg havde svaret den vedkommende Rone, men det skal jeg nu heller ikke komme ind paa, da den høitærede Formand ikke vil tillade det, ellers vilde jeg kunne fortælle en ligesaa interessant Historie som den, det ærede Medlem har draget frem. Jeg vil imidlertid takke den høitærede Justitsminister for det Svar, han har givet, da det vil berolige Befolkningen paa saadanne Steder, hvor de ikke tør røre sig ud af Stedet uden at befrygte at blive arresterede af Politimesteren. Her er det mærkverdige Tilfælde, at de, der vilde have Ansøgningen ind til Justitsministeren i den bekjendte Sag, vare Mandens Slægtninge, altsaa ikke de, der stode paa Konens Side, men desuagtet mente de, at den Maade, hvorpaa Herredsfogden var optraadt, var saa inhuman, at de aligevel vilde tage sig af Sagen, men nu hører man, at de ikke behøvede at frygte for Noget; enhver privat Mand kan godt indgive Ansøgning om Dispensation fra Love uden derfor at blive juridisk forfulgt. Jeg takker, som sagt, den høitærede Justitsminister for hans Svar, men skal ikke komme ind paa den egentlige Historie, da den høitærede Formand efter min Mening ikke vil tillade det; ellers tror jeg, at det kunde have stor Interesse at høre den.

Beth: Det forekommer mig, at den Maade, hvorpaa den høitærede Justitsminister præciserede sit Svar i sit andet Foredrag, maa være af en saadan Bestaffenhed, at den i det Hele, idetmindste i sin Almindelighed, vil kunne tilfredsstillende ærede Forespørger. Jeg opfattede nemlig den høitærede Justitsministers Svar saaledes, og jeg tror ikke at feile i denne min Opfattelse, at, dersom den vedkommende Politimester, hvis Navn vi jo ikke have hørt, i Virkeligheden havde spurgt paa en saadan Maade eller under en saadan Forudsætning, som den ærede Forespørger troede at maatte opfatte Sagen, saa maatte den høitærede Justitsminister misbillige hans Fremgangsmaade. Det er et Svar, som jeg tror i sin Almindelighed maa være af en saadan Bestaffenhed, at det saavel kan betegnes som tilstrækkelig tydeligt